

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quaecumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

Caput VIII. Quam esse ducimus adunationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

CAPUT VII.

Quomodo unus est Emmanuel.

NOVISSIMIS saeculis Deus Verbum homo dicitur factus; & sicut ait divinus Paulus, per sacrificium suum manifestatus est. Et quodnam est sacrificium? Saum enim corpus obtulit pro nobis in odorem suavitatis Deo & Patri, & intravit in sancta semel, non per sanguinem hircorum, aut taurorum, sed per suum sanguinem. Sic enim credentibus in se, remissionem in aeternum comparavit. Ergo plurimi quidem ante ipsum sancti fuerunt; sed nemo eorum Emmanuel nominatus est. Quam ob causam? Nondum enim venerat tempus, quo deberet esse nobiscum, id est, in nostram venire naturam per carnem, is qui est omni superior creatura. Unus igitur Em-

manuel, semel enim factus est homo Unigenitus, tunc cum per sanctam Virginem generationem carnalem perpeffus est. Dicitur enim & ad JESUM filium Nave: Quod ero tecum. At non erat ille Emmanuel. Fuit etiam cum Moyse; sed nec ille Emmanuel nominatus est. Igitur quoties audimus nomen Filio datum esse, nobiscum Deus, sapienter intelligamus, non ita ipsum fuisse nobiscum novissimis temporibus, sicut dicitur aliquando fuisse cum sanctis: illis enim erat tantum adiutor; nobiscum autem fuit, id est, factus est similis nostri, cum suam non amisisset naturam: est enim inconvertibilis, ut Deus.

Heb. 9. v. 17. Eph. 5. v. 2. Heb. 9. v. 13.

Jesus 1. v. 5.

CAPUT VIII.

Quam esse ducimus adunationem.

TO τις ενωσις χρημα & πολλοις οπι- τεληται εσποισ. διηρημενοι γαρ υνες & αψησιον, και γινωμιου, & διχονοουτες πασας διηληθεις, ενοδοαζ λεγσι) καπα συμβασιν φιλικου, εν μεσση ποιουιτες ες αψηροαζ. ενοδοαζ δε φαλυ εν τα διηληθεις κολληωμενα, η ηρωη στωιωμενα και ενεοσις εσποισ, η καπα αψησιον, η μιξιν, η κελσιν. οταν οτω ενοδοαζ λεγμεν τι και ημας φουσι τ' ε Θεου λογον, κρειπων ορεται τ' αυθεσπου αψηροαζ ο τ' ενωσις εσποισ. ου γαρ τι και ενα τ' η Ειρημελων εστιν. Σπυριτες τ' περτελας, και σεδενι εαζα τ' ηνταν διερωσιμενος, πλιω οπι μονα ο πλιτα ειδητι Θεω.

ADUNATIO multis modis impletur: sejuncti enim nonnulli affectu vel voluntate, & discordantes inter se, adunari dicuntur, per reconciliationem socialem, deposita similtate. Adunari item dicimus ea, quae sibi conglutinantur, sive modis aliis conferuntur, aut per compositionem, aut per mixtionem, aut per temperationem. Quoties autem adunatum esse nostrae naturae Dei Verbum dicimus, omni humana cogitatione adunationis ejus modus videtur esse superior. Neque enim per supra scriptos modos facta est arcana illa, & nulli penitus nota, nisi ei, cui omnia nota sunt, unio.

Aurbertus verlionem Mercatoris emendate voluit et GIZOG.

Και θαυμαστον σεδεν, ει τ' ην τσουταν ενοιαν ηπλωμενα, οτε τα και ημας αδεις οπως α εχει διερωσιμενοι, τ' ενωσις ημιν αψηροαζ επεκεινα τ' καθλητην ομοιωσμεν υσαρχην. τινα γδ εσπον λεωσμεν νοουμεν τ' τ' αυθεσπου ηυχλωταλ ιδω σαμεν. ης ο φεσσην διωαμενος; ει τ' ηη, μεχε και μελις ενοφι ενωσας, ε κελην ιαρωσας, τ' οστας ιαρωσ, και υσφ νοιω, και λογον πασχηματων και τεκμηνησασαι φαλυ, οπι

Et nihil mirum, si in hujusmodi cogitatione vincamur, cum res nostras, quomodo se habeant, inquirentes, ultra modum nostrae mentis, inventionem esse conficemur; quoniam modo animam hominis suo corpori adunatam esse putemus. Quis est qui id possit exprimere? Sed si oportet eos, qui parva ea vix intelligere soleant; imo & eos qui valeant intelligere, tam subtiles res & omnem rationem transcendentes conjectare: dicimus, quod

us; deinde, t, qui secun-; utpote Fi- gloria Domi- e; cum sit ip- & in omnes ipse rex on- is Patri, obe- caetera. Ve- nitatis men- amiliaria du- r dispensa-

fectum, & lem ex Pa- & ex mu- non tan- nitiuum vo- nem dici- ante om- pore, quo em, na- lum car- cellatione est, per us; non im,] sed omnia fa- it carni & , non ta- ita enim cito opi-

deceat cogitare, (quamvis minor sit oratio ad veritatem) talem esse adunationem ipsius Emmanuel, qualem quis intelligat animam hominis ad suum corpus habere.

Citat Facundus Hermianus. Lib. 11. cap. 7.

[Anima enim omnia, quæ sunt corporis, esse reputat sua, licet per naturam propriam expers sit passionibus corporis, & naturalibus, & quæ extrinsecus accedunt: movetur enim corpus in concupiscentias naturales, & consentit anima, & nullo licet modo participans, concupiscentiæ tamen exitum delectationem propriam ducit. Et si forte ferro corpus percutiatur, aut torqueatur, condolet illa quidem, quod suum corpus patiatur: ipsa vero in sua natura nullum patitur omnino tormentum.

αρεπει δὲ ἐνοῦν, (μείων ὅ πῶς τῆς ἀληθείας ὁ λόγος) ὡσαύτως εἶναι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐμμανουήλ, ὅπως αὐτῶν αἱ λογισαὶ τῶν καὶ τὸ δὲ θεοῦ ψυχῶν πῶς ὁ ἴδιον σῶμα, οἰκειοῦται γὰρ ἡ ψυχὴ τὰ τῶ σῶματος, καὶ κατὰ φύσιν ἰδίαν ἀμείψους οὕσα τῆν αὐτῶν παθῶν φρονεῖν τε ἅμα, καὶ τῆν ἔνωσιν ἐπαγρυπνῶν. κινῆται γὰρ εἰς ὀρέξεις ὁ σῶμα φρονεῖ, (ἔστωμαστικῶς) ὡς τὴν ἔνωσιν ἡ εὐοῦσα ψυχὴ συμμετέχει ὅ κατ' ὁσεία εἶπον· οἷεται γὰρ μὲν ἰδίαν ἀπὸ τῶν εἶναι ὁ τὸ ὀρέξους ἀποτελεσμα. καὶ εἰ καὶ ἄλλοι οἱ τυχόντες ὁ σῶμα, ἔστω κατὰ φύσιν, σωματικῶς μὲν, ὡς ἰδίον παροῦτος σῶματος· αὐτῆ γὰρ μὲν εἰς ἰδίαν φύσιν εἶναι αὐτῶν παθῶν τῆν ἐπιτυχεῖν.

Tamen super hoc quoque dicimus esse adunationem, quæ est in Emmanuele facta: erat enim necesse cum suo corpore adunatam ei animam dolere, vt dum timebat passiones, subditam cervicem Deo submitteret.] De Deo autem Verbo, condolere passionibus nefas est dicere: impassibilis enim Deus est, & nostrarum rerum longe dissimilis; sed adunatus quidem erat carni habenti animam rationabilem, qua patiente ipse impassibilis, ea quæ animæ contingerent, cognoscebat, & contundebat quidem, vt Deus, carnis infirmitates, suas tamen eas, tanquam sui corporis, esse ducebat. Itaque esuriisse dicitur, fatigatus esse, passus fuisse pro nobis.

Ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς τὸ πρῶτον φησὶν ἐπὶ τῆς Ἐμμανουήλ τὴν ἔνωσιν. ἡ δὲ μὲν γὰρ ἀνακρίν, τὰ ἴδια ἑαυτῶν σωματικῶν τὴν ἐνωσίνην ψυχῶν, ἡνὰ φέρουσα τῶν αἰκίας, διδόντων ἑαυτῶν τῶ θεῷ τὴν αἰκίαν. ἐπὶ δὲ γε τῶ θεοῦ λόγου ὁ σωματικῶν τῶν αἰκίαν ἀποποιεῖται· ἀπαθὴς γὰρ ὁ θεός, καὶ εἶναι γὰρ τοῖς κατ' ἡμᾶς· ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἑαυτῶν, ψυχῶν ἐπιτυχεῖν τὴν λογικῶν, παροῦτος ὁ αὐτῶν, ἀπαθὴς ἡμεῖς εἰδόντες τῶν εἰς αὐτῶν γνωσῶν, καὶ ἡφαίης μὲν ὡς θεὸς τῶν τῶν ἀδελφῶν, οἰκειοῦτο γὰρ μὲν αὐτῶν ὡς ἰδίον σῶμα· οὕτως ἔστωμαστικῶς, καὶ καμῶν, ἔστω τῶν ἡμεῶν.

Ergo Verbi adunatio, quæ est cum humanitate facta, non irrationabiliter rebus nostris comparetur. Nam sicut corpus alterius est naturæ præter animam, & vnus tamen ex utroque homo efficitur & vocatur; ita etiam ex perfecta Dei Verbi substantia, & ex humanitate perfecta vnus est Christus, idem in eodem Deus simul & homo; & sua quidem ducit Deus Verbum, vt ante dixi, ea quæ sunt carnis propria, quia ipsius est corpus, non alterius. Communes autem facit tanquam cum sua carne divinæ suæ maiestatis operationes, vt posset etiam vivificare mortuos, & sanare infirmos.

Οὐκ ἐπιτυχεῖν δὲ ἡ ἐνωσιν τῶν λόγων πῶς ὁ δὲ θεοῦ πῶς ὁ ἴδιον σῶμα, οἰκειοῦται γὰρ ἡ ψυχὴ τὰ τῶ σῶματος, καὶ κατὰ φύσιν ἰδίαν ἀμείψους οὕσα τῆν αὐτῶν παθῶν φρονεῖν τε ἅμα, καὶ τῆν ἔνωσιν ἐπαγρυπνῶν. κινῆται γὰρ εἰς ὀρέξεις ὁ σῶμα φρονεῖ, (ἔστωμαστικῶς) ὡς τῆν ἔνωσιν ἡ εὐοῦσα ψυχὴ συμμετέχει ὅ κατ' ὁσεία εἶπον· οἷεται γὰρ μὲν ἰδίαν ἀπὸ τῶν εἶναι ὁ τὸ ὀρέξους ἀποτελεσμα. καὶ εἰ καὶ ἄλλοι οἱ τυχόντες ὁ σῶμα, ἔστω κατὰ φύσιν, σωματικῶς μὲν, ὡς ἰδίον παροῦτος σῶματος· αὐτῆ γὰρ μὲν εἰς ἰδίαν φύσιν εἶναι αὐτῶν παθῶν τῆν ἐπιτυχεῖν.

